

Zlato v ohni.

Časopis v ústavu sv. Václava v Praze.

KAPITOLA XII.

Čím blíže ke skvělým, tím obšírněji byl Čechům... bylo to stoupání po kamenných schodech...

"Nu chvála bohu, jsme na místě," pravila konečně paní Potocká.

Tam, kam ukazovala, vypínala se skála od země... jako by tu bylo nějaké bývalé celé město...

Mina pomohla Čechům, Pavlino co nejčastěji pod přístřešek... Jemě bylo nejisté, než jako by ji kládli do zbraně...

Mladá dívka... Mladá dívka... Mladá dívka... Mladá dívka... Mladá dívka...

"V tom srdci ptece jen lila skrytá láska," pravila si v duchu. "Ptece jen miloval ženu a — podivná věc — miloval zrovna ji!"

A také Mělník oči pojednou svíhly... Úsilovněma namáhání jejímu, Pavlino opět k amygdám pívěsti, tvrdohlavě mlado vidy ještě vzdorovala...

Pustil ruku její a odvrátil svůj obličej stranou, neboť alsy jeho nepočítávaly se hrnouti rovněž hustě jako dřív. Pavlino Mělník podporována se vstříbila a první její starostí bylo, že se jala rovnati svůj štát. Časťky tedy s dvoji přehýny odstoupil stranou.

"Jaká to nevázaná slabost!" promluvil po nějaké chvíli slečna Tichá. "Měla jsem láhečku s voňavkou," dokládala, marně u sebe hledajíc — "ta jsem bez pochyby stratila."

"Je to tabie?" ukazovala jí Mina láhvičku. "Ta," přisvědčila slečna. "Děkuji ti, moje dobrá, drahá dule!"

"Vý ale promoknete, pane lařák," řekla k němu po delší přestávce Mina. Proč pak stojíte na dešti?"

"Dívám se," odpověděi na plyně obloha prohlížeje. "sede se mraky až protřhají..."

"Ale vídý posad voda se skály proudem srší!" mínila mladá paní.

III. stálo se Mělník na Pavlino... "Pani Potocká bude tak dobrá," řekl stále jen před sebe pohlížeje, "a nasazní mně, kterou cestou se dostanu na místo, kam nás vede. Vy zde počkáte, a já tam přijdu napřed, abco obstarat — Majili pak tam ke příkladu nějaký věc? Any síleba už bes přilidného namáhání cestu dokončili mohli."

Slečna mu rovněž dobe prosuměla jako pani Potocká. "Ne, ne," pravila, "toho nebode potřeba. Já už se lépe budu držet. Litaje toliko, leje se se mnou máli takový kříž. Teď budu již hodnější."

Mina námitky jejich nevyvrátila. "Majili tam nějaký věc," pravila traveje se opět k veselému tónu — "s jistotou nevim, solva by to však byla skvipák, prosině Albině Tiché přiměšená. A podobně k této náli jekyni také se ládného přijede nebode, musili bychom pro náli milou poutnici sjednatí jen nějaká romantická nositka."

Pavlino odpírala ještě živěji. "Žádná nositka," pravila. "Nechci ještě na máry!"

Nastoupilo pomlčení — Mina: Časťky a trapným úsilím hledali nějaké vhodné slovo, aby toč novásla.

"A vídýť já po tu chýlil nevim," ozval se potom Časťky, "kam se to vlastně ubíráme. Je to nějaká lesní osada?"

Touto otázkou poskytoval Mělně dobrou příležitost, aby hovor oživila, vypisuje místo, které se jí a Pavlino mělo snad na delší dobu státi obydlím.

Poněvadž to již docela bífaku, podíváme se tam s milým žtonátem o něco dříve, než naše malá společnost.

KAPITOLA XIII. Mohli tam státi lesní zámek nebo poustevna, mohlo tam býti útulné pro filosofa, básníka a jiného druhu městské churavce, kteří aspek jednou za čas vyhledávají samotou, seled, a zdravý vzduch a pryskytice: však nebýla tam lež jednoduší hájovna.

Zdále se, jako by tu jedinou byli chtěli sroubiti prosatimní stavěničko a jakkoliv tu kolem bylo dříví dost a losť, porazili jenom tolik kmenů, kolik nutně potřeby bylo, otesali do takové výše, co by srovna člověk procháseti mohli, hodili na to krov a pokryli slamenou střechou — sdálo se že to vše jen na nějaký týden posloužit málo; satim však při té prosatimnosti už stálo bůh ví jak dlouhá léta, hájovna stála tu pořád tak drobná jako trpaslík, ale trpaslík a prokvetlými vlasy a vousy.

Před hájovnou prostírala se malá louka, jinak tu byl vždy les, který se dvou stran všecek k samé hájovně přiléhá; mohlo by se Hol, le hájovna vypadá jako vlčice, která a houště vybíháje tady se zastavila, spola jsouc viditelná, spola ve stromoví ukrytá; jenže všecek hájovny, až bylo nehrubě civilliované, ano — lekněmo přimo — dosti divoké, nemělo nic dravého do sebe, napopak, její drobná okénka připomínala mnohem spíše pohled tiché ovečky než divoké vlčice.

Mělník ještě mnohem více v oči bledl než v čas hájovny; šel jen samy knesy osou stouply se pítve, a od jedného ke druhému sděláje jev jakže tak draběstý jarda téžke stěche.

Totikš obyvatelstvo se tu přirozenou měrou rozmnožilo, oviem se ládntm jiným štalem, nežli k šlida kofk, krav a oviel a k hlidání usnědného stoň. A to právě vykonal pan Habáček nejmirnější kus své diplomacie: ošlil Pavlino hlavu do pšasvřilidni lesní republiky. Padil nepřijal ten štád přilid ochotně; ptece to však, když na tomto svém pšasvřilidni seděl, nežliel hlavy a nemrátil let.

Bona byla jak lid tak zvířata pod štěchů zahnaia. To byl sapřel v štěchů mířech řas jenómá ná veselí, ale kolem hájovny rozláhal se ptece hlásiť smích. Staré hajné ozvíla se pedivostí, a jakou jednu lást oviel stěhaili, aby na nich vína navrhla — a tu jí oviel řekl, jak velkou ty oviem maji ovis; konce byl, že se hajné jak náležel na ovielku rozsdoridila, domstřajfo se, le jí má sa tak hloupou, aby jí sebe všidho bouka na nos pověšiti mohli. Její ovielka a jejímu hávu se ovielka a piva hrdia smáil, a to jí jen tím více dopálovalo.

"Co pak vám sdělil?" tákal se jí Padil, když hlásiť reptaje od ovielku odcházel.

"I povraťte si, pane mládenče!" chápala se ona chutí přiliditosti, aby sobě odlehčila, při semí Padila jak vídýcky titulovala die mysli vaukšého řata jeho a die tořba, le jej tu pan Habáček představeným uděnil — "jen si povraťte, jakého blázna si se mnou ten šlověk dělá: chce mi namístit, že by sa jeden takový koušek z jeho štádekka dostal přikný pár koni s náhlím a řaba ještě dobrý věc k tomu. Taková sprostáčka já ptece nejsem, aby si myslii, le mně tak může balamutit!"

Když Padil dověděl, že co ovielka řekl, není vše neomyšlná ba ani přeměrná: hajné přestala se hováti a počala se diviti, Padilovi arci věřila, bylť u ní v takové válčnosti a láse, jak si toho jen od které lesné řádati mohl.

"Pár koni a vás!" opakovala mnohokrát po sobě, tvářice se srovna tak, jako by před jejima vlastním odima šátrak se děl. "A vídýť to na pohled není ani srovna tak krásné oviel přemeno! Kdy by mně postavil pěkně vypranou žesku oviel vedle takového černého kusa, jehož vína ani svlnhotit nesmí, a dal mi na vřběr: já bych bes rosmřilouf šáhla po bílé oviel. A což je na tom plemenu tak drabého?"

"Vina." "Ta černá vina? Za takové peníze by to měly býti oviel se slates vínou! A co s tou vinou děláte?" "Zhotovuj s níh drabé látky." "Na šaty? A mnoholi pak se toho z jedné takové oviel nadělí? Kdo pak to může koupit? Leda králové a knížata!"

Z obdivu přilila hajná do nového roshorlení, když slyšela, že v tak drabých látech se docela neurosent lidé parádávaji. Konečně pak nemohla svedavost svou přemoci a vracela se k těm drabým oviel, aby si je teprvé nyní sverubně prohlédla.

Také Padil se jí musil zasmati. Vlak náhle mu smích uváznuv i hrdie — vstřížil hlavu, vyřetěl oči a jevil všecek nepoměrně větší divení nežli prvě hajná. Pak sebon trhnul, potřásl hlavou, promnul si oči — nic naplat: potom išasul ještě více.

Několik kroků před ním vyskytla se na lesní pěšině mladistvá dáma, šaty svoje maličko nadsvihaje a bystrou nožkou mokru se vyřbajice. A to nebyl nikdo jiný nežli pani Potocká! Běhla se tak pevným krokem a obrácela v všechny svou posornost jenom na cestu, jako by jí to všecko všikei na vlas bylo povědomo, jako by tu odev dávná bývala domovem a jen před chvíli sobě do loes byla vyšla a nyní se navracela.

Alto Novou rychle oviel všeck v šátrak, když se potvřel na oviel, a učelí tace řád, když je šátrak přijemný jako v tomto případe. A tak Padil, nehloubaje o tajemných přilidních, v nejbližím okamžiku rovně k pani Potocké se rozhlíli. Ba nemohlo se scházelo, le by jí byl sa svou rozsvětlenou náral sverel a povně k sobě přivínil a ptece všacku mokrou tráva pšasvřilidni. Nedotlo k tomu a té přilidy, le mladá paní, když už jí byl docela na bítka, až od semě posvřilidni, na něj pohledla s nožkou svoji v poloovi kraku souvia.

Dišnou podotknouti, le pan Habáček, ješaje a pani Potockou o mečném štáku do hianim lose, polivě jazyk svyřilí stěhaili, aby ani šlřevkem sverradil, že se vdořivka, až jí přikně do hájovny dovéda, a Padilom tam osťká. Zělil se mu polivělo, dokonale to před ní stajiti, akně sa jeto poukládal, to na své d. hrě svedovni tvrditi nemohlem; jato jest, le sa nyní na Padila podivala, jako by sa ho za její mně náležla nešil on jí. Lehl se, že se mu vybhe a nepromluvi nič. Promluvil ptece.

"Vy zde?" řekla, a sice a takovos přilidnosti, jako by teprve před hodinou bylo doznalo její slovo: "Vyprosim si, abyste mi nikdy více do oviel nevstoupoval, abyste nikdy více neopakoval pokus sa mnou mlariviti..."

Promluvil přilid — avšak jen když asoň promluvil! A ona šlinila více: předlořila mu ovielku. Kdo se táže, lák odpovídi: vlastně se tedy mladistvá vdořivka s ním in optima forma v hovor pouštěla. On a neobmesenou ochotnou odpovídal.

"Oviem zde! Uvášán, na nohou sepiat, v toto místo zaklet! Nesamí otdnt, nedostanuli k tomu avlátního povolení — a to jsem dostal teprvé jedne jedyní křát: všerejšho dne, Konečně — je to tuše přijemné místo, nenili pravda, milostivá paní? Teď mohu na svou šat a xiru Hol, le se mně tu nosimrně líbí — a přel bych si jenom, aby se vám rovněž tak dalo. Takto bych tu chěl dlouhá léta trávit a jistě by mně uběhla tak rychle jako poubé hodiny. Vlak nyní dovolte, a bych směl opáštiti váš otásku: Vy zde? Měi miif bože, vy opravdu zde?"

A při tom byl by bes mála radostí vyskočil. "Jak vidíte," odtušila s vážnou odměřeností pani Potocká. "Jak si to mám vysvětlit?" "Co tu potřebuje vysvětlení?" "Myslím: co vás sem vede?" "Nic přijemného."

Padil nechal sa strážnosti jejích odpovědi odstřáti: lepi stručně odpovědi nežli ládně! "Jakou nepřilidnost, prosim, myslíte?"

"Přeláky," "Snad před nimi neutikáte?" "Utikám," "Opovázili se —!" "Opovázili. Vlak teď není času o tom hovořit."

"Rameno boží! A kde jste byla sa té bouřky?" "V lose," "Sama?!" "Nikoliv."

"S kým tedy?" "S panem lařákem Časťkym —" Padil, sebon trhnul, jako by pod svou nohou štra učelil, a obličej jeho se nápadně prodloužil. Zlomyslná vdořivka učinila malé pomlčení.

"Tak!" řekl táhle Padil. "S tím?" "S tím," opakovala pevně vdořivka. "S tím — a pak se slečnou Tichou. Vlak tu již jsou, a já posud nic na příchod slečny neuchyštala, sčkoliv jsem jen proto před níma sem pospířil."

"Ať!" ošdechnuv sobě tajně Padil. "Když při tom byla i slečna Tichá, jest to pak docela jiná věc!"

Slečna Tichou usnával vžděně sa svou přítelkyni: finila mu vždy ještě nádeji a pani Potockou, třebas ta naděje nebýla přilid velká, dávala mu optimně rady — a nedostla na tom: jen ona to byla, která mu hlavu napraviti dovéda, když už byl sverhováný řas. Tak nyní sám sobě v duchu povídal. Ona mu všera a přítelkou otevřenost dala na srosměnou. Je tím spševkem, jak se posud ku vdořivce choval, nepolídi lež pravý opak toho, co samřil; vy-

všerovně se mu st nářek... vdořivka le i ona smi lakně bdkoliv jiný: chceli tedy přilid její smem nářaji, aby nastoupil docela jinou cestu, aby šasal svou chybu a — proti sa odpustil. Již sie byla síleba Tichá pod slasnost sa tou jedinou osobou, která byla s to, v Padilovu srdce dleba kajionosí přilid sjednatí: kdy by mu byl nářek jiný a takový káskám přilid, byl by a něho nejapěť srovna tolik dokkási, jak on sám posavil a pani Potocká. A pak mu síleba Tichá ještě pravila: "Vim a nepšodněno prameho, le pani Potocká seiměna lelna vřasnost na mlariví nesem, totiž šlřevostí. Dejeu tomu, le by nářeko a této vřasnosti vyhojiti ošdila, jsem jistě, le by šáhla k ostrim prostředkům, le by neváhala řazati i přilid, pokud by řáka dokonale vyhojěna nebýla!"

Chinin a otrusik. Trubi šáklad mnohých láků proti simoni a jeou posledním prostředkem, k němuž se lidé při lidě stikaji, když lepiho proti nemocí té neznaví. Účinek obou těchto láků jest sčastoněný štíh, pševě bolení hlavy, vnitřní nepokojdy, šávrná, šáňat v štěch a ohřolení celého šdravi. AVANOV ANOV CUNG jest rostlinný lák, neobvraňujit chinin, arsenic ani jinou škodnou součast a jest neklamný a rychle šlřakující lák proti štídavé simoni. Účinek jeho jest jistě a trvalý a šlřivámim jeho škodu škodu neutpřil. Jan jistým lákem proti simoni všech spšobů, jest též i dobrým lákem proti neduhům šater. Jest dobrý posilovatel i ochraňovatel, tak jako i hojitel ve všech krajích malarických, bahnitých a miamicových. Přilidým šlřinkem na Hol povazujuje system k šdravě řinosti.

AMERICAN MARBLE WORKS. ANDREWS, BARNES & Co. prodávaji do mlarí i importovany mramor, pomniky, náhrobky... CRETE. - - - NEB

Přímý a pravidelný přeplav z Bremen do Ameriky aneb naopak. KAREŠ & STOTZKÝ, 29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

MINNESOTA WISCONSIN ILLINOIS MISSOURI IOWA INDIANA OHIO KENTUCKY TENNESSEE MISSISSIPPI ALABAMA GEORGIA FLORIDA LOUISIANA ARIZONA CALIFORNIA TEXAS NEVADA UTAH ARIZONA CALIFORNIA TEXAS NEVADA UTAH ARIZONA CALIFORNIA TEXAS NEVADA UTAH

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. IN THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST.

Severněmecký Lloyd

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.

Pravidelní přímá PAROPLAVBA z Bremen a New Yorku přes Southampton.